

شاعري

آباد عشق انبام

(شاعري)

داتا بگن شاه جيلانيءَ
جو صوفياڻو ڪلام

مرتب:

فقير عبدالغني پٽي

داتا بگن شاه اڪيڊمي لاڙڪاڻو

حق ۽ واسطا ”مرتب“ وٽ

آباد عشق انباه

(صوفيائي شاعري)

شاعر: داتا سيد بگن شاه جيلاني

مرتب: فقير عبدالغني ڀٽي

پهريون ڇاپو: 2000

ٻيو ڇاپو: 2011

ڇپائيندڙ: داتا بگن شاه اڪيڊمي لاڙڪاڻو.

ڇپيندڙ: VIP پرنٽنگ پريس لاڙڪاڻو. فون: 0744045961

ڪمپوزنگ: شيخ رفيق - آزاد ڪمپوزرس لاڙڪاڻو.

هڊيو: 50 روپيه

ABAD ISHQ ANBAH

(Mysticism Poetry)

Poet: Data Syed Bagan Shah Jilani

1st Edition: 2000

2nd Edition: 2011

Published by: Data Bagan Shah Academy Larkano.

Printed by: VIP Printing Press Larkano.

Composed by: Shaikh Rafique - Azad Composers Larkano.

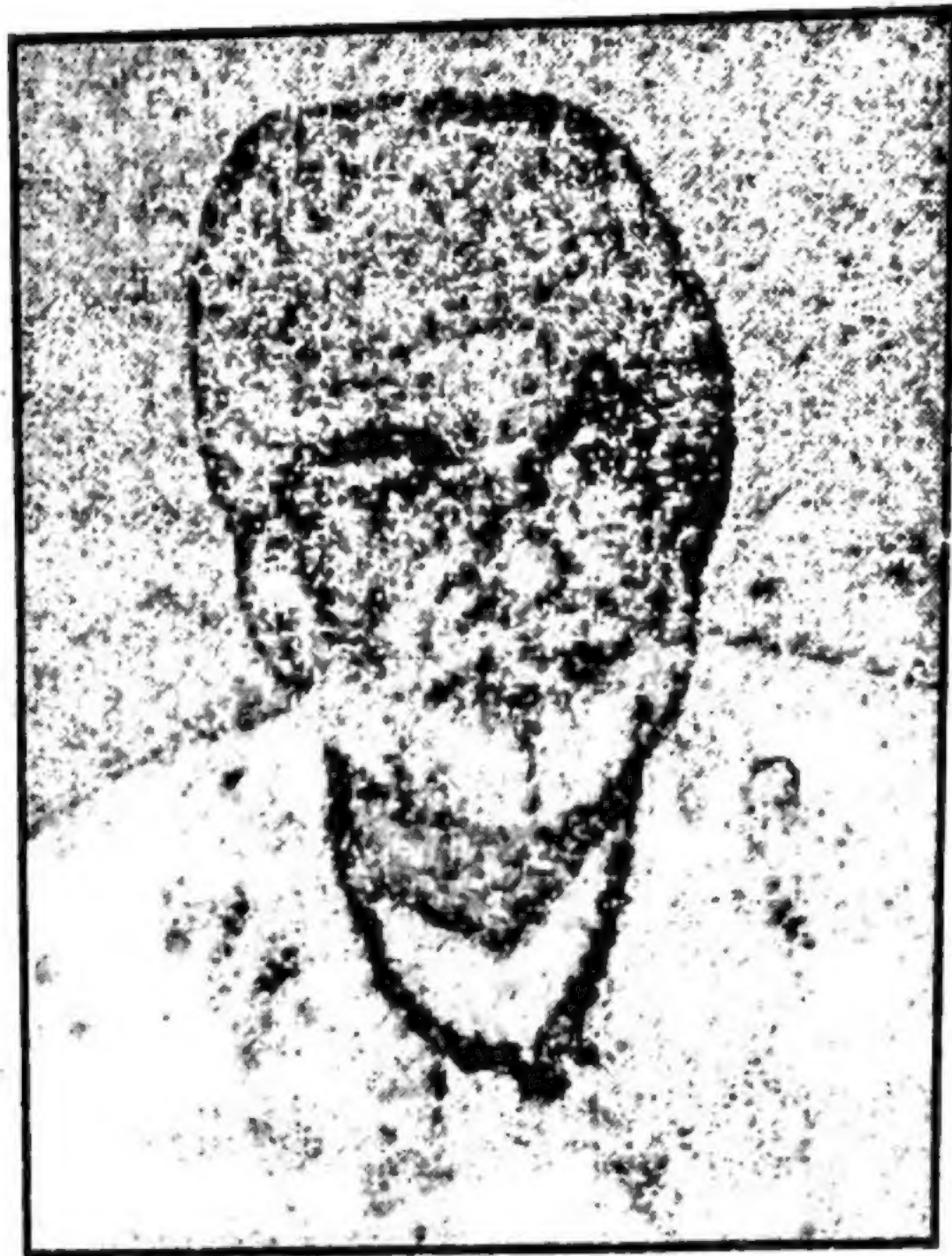
فقير عبدالغني ڀٽي

لکپڙه لاءِ:

گورنمينٽ ايليمينٽري ڪاليج (مين) لاڙڪاڻو.

آباد عشق انباھ

(شاعري)

داتا بگن شاھہ جیلانیء

جو صوفیاڻو ڪلام

مرتب: فقیر عبد الغنی ڀٽي

داتا بگن شاھہ اکیڊمي لاڙڪاڻو

انتساب:

هيءُ ڪتاب آءُ پنهنجي پياري
والده مرحومہ ڏانهن منسوب ڪريان ٿو
جنهن پالي وڌو ڪيو دعائون ڪيون ۽
ڪڏهن به فقيرن جي صحبت کان ڪونه
روڪيو ۽ منهنجي وڏي پيءُ
فقير عبدالغفور پتي مرحوم ڏانهن
منسوب ڪريان ٿو جنهن ننڍي هوندي
والد صاحب جي وفات کان پوءِ پدري
شفقت ڏيندي غلط صحبت کان بچائڻ
خاطر منهنجي هر طرح حفاظت ڪئي ۽
سخت تڪليفن جي وقت ساٿ ڏنو.

” انا لله وانا اليه راجعون “

فقير عبد الغني پتي.

هي ڪتاب ”آباد عشق انباهم“ فقير عبد الغني پتي مرتب ڪري
دانا بگن شاهه اڪيڊمي طرفان VIP پرنٽنگ پريس، اسد شاپنگ
سينٽر لاڙڪاڻو مان ڇپائي پڌرو ڪيو.

هادي پاڪ الله شه نشاه فيض درياه

فقير عبدالغني پتي کي دل سان دعا تو
کريان، جنهن بابا سائين داتا بگن شاه جو
ڪلام پيو پيو چپائي فياضي فقراء جي
خدمت ڪئي آهي. فقير کي جس هجي
جنهن داتا بگن سائين جي ميلي جي سعيد
موقعي تي هي ڪتاب ”آباد عشق انباه“
چپائي دعا جو مستحق ٿيو آهي. آئينده به
دعاگو آهيان ته جيئن داتا ولايت علي شاه
جو سمورو ڪلام چپائي داتا جي دعا جو
مستحق ٿيندو.

سجاده نشين درگاه فيض درياه
سيد جان محمد شاه جيلاني

پبلشر پاران

زير نظر ڪتاب ”عشق ڪيو آباد“ داتا بگن شاھ جو سمورو ڪلام پيھر هڪ نئين انداز ۾ نئين نانءُ ”آباد عشق انباھم“ سان **داتا بگن شاھ اڪيڊمي لاڙڪاڻو** طرفان ڇپائي اوهان جي هٿن تائين پهچائيندي روحاني خوشي حاصل ٿي رهي آهي. هن ڪتاب کان اڳ داتا فيض درياھ جو ڪلام ”قلندري خطاب“ ۽ شاھ ولایت جو سرائڪي ڪلام ”ڍولا ماھي آ“ ڇپائي سندس چاهيندڙن جي هٿن تائين پهچائي چڪو آهيان. فقراھ کي التجا آهي ته هن ڪتاب ”آباد عشق انباھم“ لاءِ سهڪار ڪن ته جيئن آئينده داتا ولایت علي شاھ جو سمورو ڪلام ڇپرائي سندن خدمت ۾ پيش ڪريان.

داتا جي ڪلام لاءِ مون کي بيرنگ مان اشارو پڻ ٿيل آهي، منمنجي خوشيءَ جو باعث آهي هيءَ گهڙي جو داتا بگن شاھ جي ميلي جي موقعي تي هي ڪتاب اوهان تائين رسائي رهيو آهيان. ٿورائتو آهيان فقير محمد صالح سانگي، منصور حب ۽ لاهوتي ممتاز مغيريءَ جو جن ڪتاب جي مواد آڻڻ ۽ نيٺ ۾ پريس جا چڪر کاتي منمنجي مدد ڪئي.

پبلشر فقير اياز ڀٽي

مقدمو

ماڻهن کي مذهبن جي مونجهاري مان ڪڍڻ لاءِ جن صوفي درويشن پيغمبرانہ تبليغ ڪئي آهي، انهن مان چڪ لڳ ڳوٺ انباه ضلع شڪارپور جي رند بي سروبيا صوفي با صفا سيد فيض محمد شاه عرف داتا فيض درياهه لکين اُچارن کي معرفت جي درياهه مان فيض رسائي ڪري سيراب ڪيو. درگاهه فيض درياهه کي داتا ولايت علي شاهه عرف ”شاهه ولايت“ ڏيهان ڏيهه عام ڪيو. هن ماديت پرستيءَ جي دور ۾ جتي وڏين وڏين گادين تي تصوفي رنگ ڦڪا پئجي ويا آهن. اتي اڄ به هن درگاهه فياضيءَ تي روحاني رنگ چٽا ۽ نروار نظر اچن ٿا. هتي سال جا ٻارهن ئي مهينا فياضي فقير سازن کي سينگاري گيڙو رتا گيت جهونگاريندا رهن ٿا. اهڙي ثابت قدميءَ جو سٺو سيڪڙو سبب درگاهه فياضيءَ جي سجاده نشين داتا بگن شاهه جو هي ڪلام جيڪو سندس درگاهه جي طالب فقير استاد عبدالغني پتي ترتيب ڏئي طالبان حق لاءِ پڌرو ڪيو آهي. پڪ سان پڙهندڙن کي رندي سوز ۽ ڪيف عطا ڪندو. استاد عبدالغني پتي سچ ته هي ڪم سرانجام ڏئي اهل فقر جي وڏي خدمت ڪئي آهي. ان جو اجر کيس هادي کان بي انت وبي انداز ملندو.

ازل قلم

مهدي شاهه فياضي

تاريخ 20 مئي 2000

سائين داتا بگن شاھ - هڪ اعليٰ شاعر

عشق جي مسافر کي فقط سادگي ئي پانءِ پوندي آهي. سندس طبيعت منجهه فقيري فيض نروار هوندو آهي. اهڙيءَ ريت شاعري پڻ انساني خواهشن جو اُھڃاڻ هوندي آهي. جيڪا شاعر پنهنجي طبيعت آھر پنهنجي محبوب جي خيال ۾ محو ٿي سرجيندو آهي. اهڙيءَ ريت سائين بگن شاھ جي شاعريءَ ۾ پڻ ڪيتريون ئي رمزون سمايل آهن جن منجهان مجازي راهه کان حقيقي منزل جو سبق پڻ ملي ٿو.

سائين داتا بگن شاھ سادن سلوٽن لفظن منجهه پنهنجا اعليٰ خيال اوتي هر عشاق کي سندس منزل جو پار ٽوڙي، سندن ڪلام منجهه هڪ اعليٰ شاعر جي هر خوبي موجود آهي. جنهن منجهان ڪيترن ئي رُوحن کي راحت رسندي ۽ پارڪُن کي خيال جا نفيس موتي پلڻ پوندا. جھڙيءَ ريت سائين داتا بگن شاھ جو وجود الائجي ڪيترن وجودن لاءِ باعث درس هيو اهڙيءَ ريت سندن خيال پڻ الائجي ڪيترن وجودن لاءِ باعث درس بڻبو.

منصور حب

لاڙڪاڻو 5 جنوري 2011ع

داتا سيد بگن شاھ جيلانيؒ

سيد پير محمد شاھ عرف سيد بگن شاھ ولد داتا ولايت علي شاھ سن 1937ع انباھ شريف ضلع شڪارپور ۾ جنم ورتو. سنڌي ۽ قرآن شريف جي تعليم ڳوٺ ۾ ئي حاصل ڪيائون. تصوف ۽ فقيري رنگ جي سڄي ماحول ۾ وڌا ٿيا. سندن بابا ولايت علي شاھ کين ٻارهن سالن جي عمر ۾ طالب ڪري بابي بگن جي صورت سمجھي پنهنجي فقراھ سميت تعظيم جو سجدو ڪري فيض درياھي درگاھ جو مالڪ بنائي پاڻ فيض عام ڪرڻ لاءِ لوڙهي مان نڪري سير سفر اختيار ڪيو.

سيد بگن شاھ سائين جن ڏاڏا حسين جميل ۽ صورت سبحاني جا مالڪ هئا. پاڻ سدائين سادو گيڙو ڪپڙا پهريندا هئا. اهي حال فقيري جا زيور ڪنڌا ڪولابا منڊيون ۽ ڳانا اهڙا ته سونهندا هُئڻ جو ڏسي اکيون ٺري پونديون هيون. سندن جمال ۽ جلال پسي حيرت جي حد نه هوندي هئي ڏسڻ وارن لاءِ.

”ڏيکو تو فقير هئي سو چيو توبادشاھ“ وارو مثال نظر ايندا هئا. پاڻ هميشه صابر ۽ شاڪر عابد ۽ فقيري فڪر جا حسين مجسما هئا. سندن رهڻي ڪهڻي عين اسلام مطابق هئي. ”بسم الله سبحان الله“ گهڙي گهڙي اچارڻ سندن عشق ۾ شامل هئو. اٿندي ۽ ويهندي سمهندي ۽ پاسي اٿلائيندي دم دستگير علي مولا جا ڪلما پڙهندا هئا. پاڻ انڪاري جملو نه ۽ بس جي بجاءِ بهاري ۽ موج “الفاظ چوندا هئا ۽ فرمائيندا هئا ته ”آبا! نه نياڳا ڪندا آهن.“

سندن حسن اخلاق ۽ خلقو يا خلق الله جيان هيو. هندو مؤمن، شيعي سني ننڍي وڏي امير غريب سان پاڪر پائي ملندا هئا. حال احوال پڇي ننگر ڪارائيندا هئا. سندن گفتگوءَ ۾ نرمي، تسلسل، سچ، روحاني رمز، قانون ۽ قرب آداب ۽ اخلاق پريل هوندو هئو. جڏهن ڳالهائيندا ته موتين ۽ گلن جون لڙهيون پوئندا ويندا هئا. سوڀري اٿڻ، ڏندڻ ڏيڻ، قرآن شريف جو دور ڪرڻ ۽ دستگير محبوب سبحانيءَ جي شان ۾ مدح ”سيد ڏي سڌيران محي الدين ميران“ پڙهڻ سندن محبوب مشغلو ۽ فرض ۾ شامل هئو.

ڪاٺ پيئڻ ۾ وڏائي ڪونه ڪندا هئا. سادو کاڌو لسي ۽ کير موسمي ميوو وڏي چاهه سان کائيندا هئا.

محمد جفائون به ڏاڍيون ڪيون هئائون. داتا ولايت علي شاه جن جي سيلاني ٿيڻ کان پوءِ ننڍي ڄمار ۾ ئي حويلي ۽ درگاهه جي سار سنڀال جو بار مٿن آيو. جيئن ته پاڻ پهلوان هئا سو ڏينهن رات رياضت ڪيائون. اڳيون زمانو غريبيءَ جو هئو. فقير سير ڪري ايندا هئا تڏهن وڃي گذر ٿيندو هو. اهو غريبيءَ جو احساس دل ۾ رکي همت، محنت، قناعت ۽ ڪفايت ڪندا رهيا جنهن مان اڄ فياضي درگاهه کي چوڏهن چنڊ لڳل آهن. سندن ئي وقت ۾ فياضي بنگلو ۽ درگاهه به پيرا جڙي راس ٿيا. فقيري فهم ۽ رياضت ۾ موجوده سجاده نشين سيد جان محمد شاه پنهنجو مت پاڻ آهن اهڙو لائق فائق پٽ ۽ امر کي آڏو نه ايندڙ طالب جهڙو جان محمد سائين آهي. اهڙو ٻيو ڪونه آهي.

عشق محبت:

سائين بگن شاه جن جو عشق پنهنجي مرشد ۽ مرشدن جي مرشد حضرت محبوب سبحاني سان آهي. پاڻ هر حال ۾ حقيقي

حسن هادي واري حال جي تلقين ڪندا هئا سندن چيل مداحون ان حقيقي عشق جون آئيندار آهن.

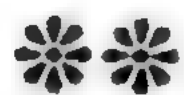
سائين جن جي شخصيت پاڪ گهٽ پاسائي هئي پاڻ پنهنجي عمل سان هر خاني ۾ پورا، تمام وڏا ذهين حافظي جا پڪا درگاه جي هر شيءِ ياد هوندي هئي. ڏيتي ليتي ۾ امانت، انصاف ۾ درميانه روي اختيار ڪندا هئا.

پنهنجي ڪلام ۾ مذهب کي مونجهارو ۽ قيد سڏيو هئائون ڪاوڙ ۽ پياڻي کان منع ڪندي محبت ۾ سڀ مطلب هجڻ فرمايو هئائون ۽ پاڻ اهڙيءَ ريت پاڪ صاف زندگي گذاري 27 ذوالقعد 1424 هـ منجهه واحد کي وصال ٿيا.

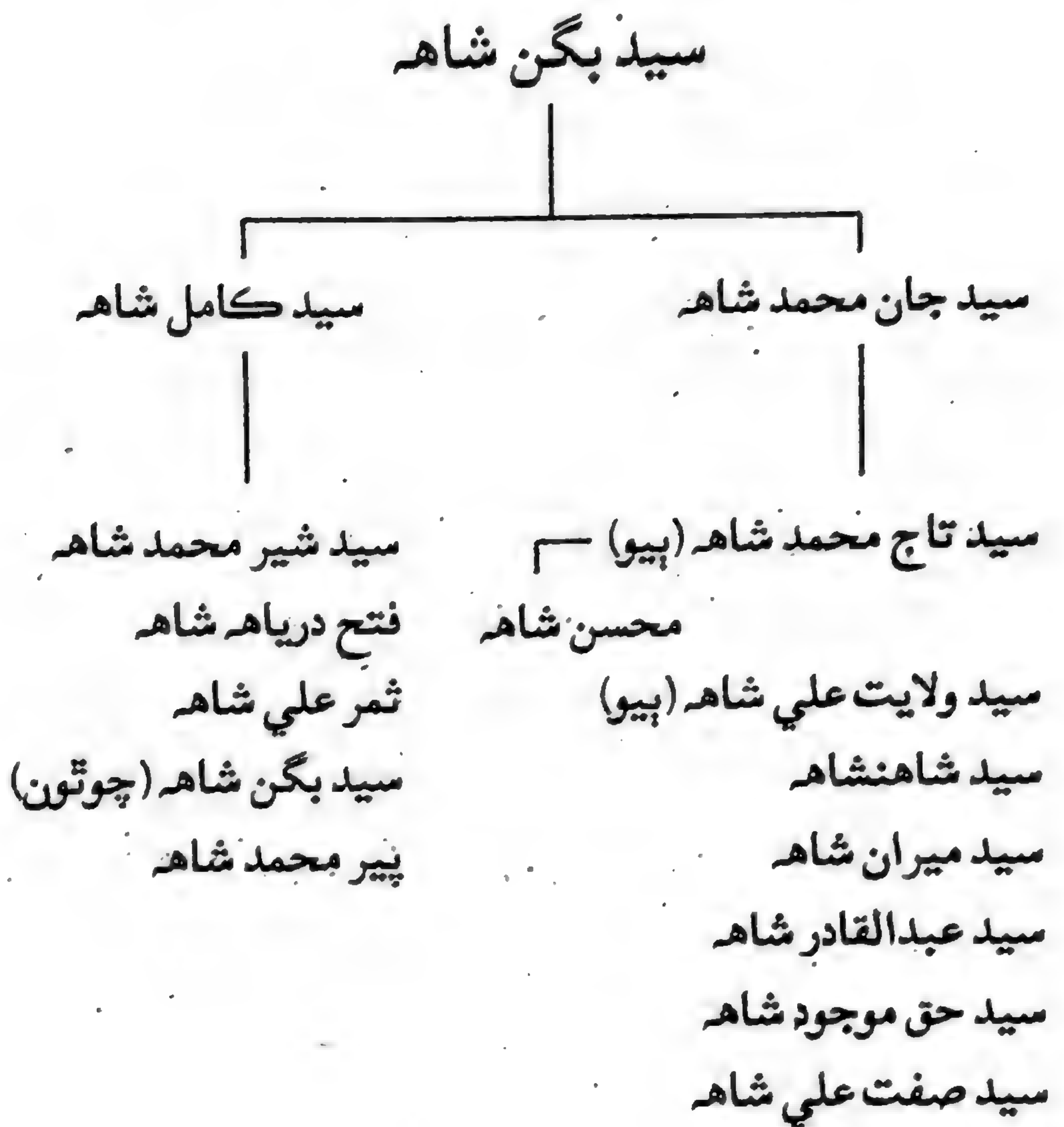
ايڪويهين صديءَ ۾ به سندن فقيرن جي ٽولي وڌ کان وڌ آهي. سندن طالبن مان ڪوڙ سارا رياضتي فقير، شاعر، اديب، وڪيل، ڏاهه ۽ ويراڳي آهن. سائين جن جا صحبتي تمام گهڻا آهن هت ڪجهه جا نالا ڏيان ٿو.

جن مان اول احمد فقير ميربحر، درگاهي فقير، ”محمود فقير عرف محمد“ فقير گهوٽو غمدل فقير، فقير محمد گهوٽو شاه ڏنو فقير سندرائي، رئيس دوست علي تندو ڄام درياه خان فقير ۽ محبوب فقير جيهو مينهل فقير مرڪيائن وارو سيد سينل شاه جيلاني وريل فقير (پيو) سيد ڪامل شاه ڪنڌڪوٽ علي فقير ڀنگوار غلام مصطفيٰ پٽو غلام مصطفيٰ جوڪيو لاڙڪاڻو محمد فقير ڪٽياڻ شاه نصير (ٽيون) سيد قطب علي شاه لونگاڻوي امام علي فقير پنج موريو سيد نواب علي شاه گويو فقير خيرپور لقمان، بنگل فقير سيوهاڻي، ’رحمدل‘ فقير درگاه راضي فقير لاهور فقير امام الدين ڊڪڻ ۽ پيا ڪيترائي.

طالبن ۾ سيد جان محمد شاه سيد ڪامل شاه سيد حسين
 شاه آرائين، حڪيم سيد حبيب الله شاه رنگي، عبدالرؤف ڀٽي
 عرف آزاد فقير، منير احمد انڙ سکر، سيد مهدي شاه فياضی مرتب
 ڪتاب ”انباه ۾ آڙاه“، عبدالجبار عيسائي ڊڪٽر سنو استاد ۽ اديب،
 سيد تصور شاه وڪيل، مشتاق احمد ابڙو وڪيل، فقير محمد بچل
 ابڙو لاڙڪاڻو، فقير مظفر حسين، اختر حسين مھيسر، مقصود احمد
 مگريو عاطف دراني ۽ جاويد جوکيو ۽ عرض محمد مديجي، عنايت
 علي شاه بخاري لاڙڪاڻوي، قادن فقير شيخ، فقير محمد حنيف
 شيخ، فقير محمد حسن راز ڪافي جو سنو شاعر ۽ درگاهي فقير
 رشيد وڳڻ لاڙڪاڻو گلشن فقير جيهو گلشن فقير ميراڻي مرزاپور
 ”عاشق طبيعت“، سيد ڏنل شاه سجاده نشين درگاه علامه تارڪ
 نجفي لالورائينڪ، قمر الدين ڀٽور توديرو مادم فقير لاڙڪاڻو محبت
 فقير ڀٽو اوڻر فقير سومرو فقير محڪم ۽ مزيد ميراڻي.

سید بگن شاه جو نرینوا اولاد

نعتيہ کافي

تلمہ:

محمد جي صدقي ڏي معافي الله.
محمد اسان جو آ. شافي الله.

خطا دار آهيان، گنهگار آهيان،
بيشڪ برابر، بدڪار آهيان،
ڏسي ڏوه نه ڪر انحرافي الله.

پڇاڙيءَ جي پارت، علي اصغر جي صدقي،
لڄا جي رهائين، علي اڪبر جي صدقي،
سينو نور ثابت ڪر صافي الله.

نڪي مال حوران، نڪي زر گهران ٿو
رڳو عشق تنهنجو توکان سر گهران ٿو
اهو سوال منهنجو اٿئي ڪافي الله.

چيھن کان ڇڏائين، 'بگن شاهه' کي هڪدم
نه ٿئي دير هاڻي، ڪيو ڪم يڪدم
سمي جال سارو هي، ٿيو صوفي الله.

قصیدو شانِ علي

تلم:

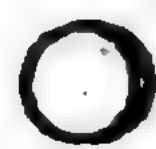
علي پاڪ اعليٰ، علي پاڪ اعليٰ،
مشڪل ڪشا آھين، پيشڪ تون بالا.

تون ئي خدا جو خدا تنهنجو سِرُ آ،
بالا نه پيو ڪو تو کان بهتر آ،
آڌار اسان جو اصل اسد الله.

قدم تنهنجو هڪڙو مديني ۽ خيبر،
پيو قدم تنهنجو عرشِ منور،
آواز تنهنجو خود، ٻڌو رسول الله.

سڃاوت ۾ تنهنجو مٿ نڪو ثاني،
پئي جڳ تو تان، ڪيان قرباني،
ڏيکاريندي مون کي، تون عرشِ معليٰ.

حيدر منهنجو هادي، آهي شاهنشاھ،
برھ ۾ ڪندين تون، 'بگن' بادشاھ،
آهيون نيھ تنهنجي جا، نانگا نرالا.

مرشد جي حضور التجاتلم:

آھين مالڪ داتا ولايت جو
ڪندين بار اسان جي قيامت جو.

آيس توڙي هلي، جهليم يار جهولي،
منا توکان سوا ٻي ڪانهي ٻولي،
تو لاءِ ملڪ، شهر آهيان ڳوٺ، ڳولي،
شاهي شان شرف آ شفاعت جو.

سهڻو ساقي به تون، سردار به تون،
منهنجي عيبن جو آڌار به تون،
ڪنن ڪوجهن لاءِ قريدار به تون،
هن سواليءَ جي ته صداقت جو.

اميد وارا اچن، اچي عرض ڪرن،
پاڻي پاند ڳچيءَ، ڳل پيش پون،
ٻئي ڏي ڪيئن وڃن، ڪهڙو حال ڏسن،
تون سرتاج سدائين سخاوت جو.

پاک پنجنجن جو پيارو به تون،
 فيض درياه جو فيض وارو به تون،
 سڄي ملڪ مٿان، چند تارو به تون،
 نسل شاه جيلاني نزاڪت جو.

ڪيئي درد وندا، ٿيا فقير فدا،
 'بگن شاه' جهڙا، تنهنجي در تي گدا،
 سڻ سائل جا هي، سوال سدا،
 انهيءَ عشق الاهي امانت جو.

مدا خون

تلم:

ديرنه ڪر دستگير سدا دل ساري ٿي،
اچي پهچ پيرن جا پير سدا دل ساري ٿي

(1)

ڪر قادر ڪرم نه ٿئي دير هاڻي دم
ڪڍ قربتون قدم اٿي حال معلوم
لاه غم ۽ وهم سارو فقر فاله
واهر ڪر تون وير سدا دل ساري ٿي

(2)

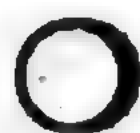
واڳ وصل جني وار له سَت سَنپار
پير مغان پگدان پڌل پيڙي ڪي تار
وري ڏک نه ڏيکار ڪري پار اُڪار
ٿئي منهنجو ساه سَتير سدا دل ساري ٿي

(3)

آهي بار باري ڪيو ترت تياري
 ڏاڍو گن قهاري، جنهن پيڙي ماري
 لڙهي ٿي لهناري، بيحد بي اختياري
 ثابت ڪيو منجهان سير، سدا دل ساري ٿي

(5)

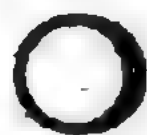
آهين شاهن جو شاهه هادي فيض جو درياهه
 دائم تنهنجي درگاهه، بيواهن جي واهه
 ”آباد عشق انباه“، برهم ۾ ’بگن شاهه‘
 منهنجا ميران محي الدين مير، سدا دل ساري ٿي

تلمه:

مرشد منهنجا جوان جيلاني، سائي روضي وارا،
 سائي روضي وارا، حسن حسين جا پيارا.
 پيڙا ٻڌل توڻي تاريا، سير منجهان ته سوڀارا،
 گهوت ڪنوار به ٻاهر نڪتا، جڇ ۽ دهلن وارا.
 قدم تنهنجا ڪل تي قائم قادر پير قرارا،
 جن ملائڪ نانگ ۽ پريون، ويٺا مڃي ويچارا.
 معاف ڪر محبوب سائين، من منهنجي جا مونجهارا،
 ڪيئي اچن ٿا در تنهنجي تي، سوالي سڪندر دارا.
 'بگن شاه' آهي بردو تنهنجو بغدادي ته ڀلارا،
 سام ڀرتا آهيون سيد توکي، فيض جي درگاه وارا.

تلم:

جوان آھي ته جيلاني، منهنجو جاني،
ھلي ڏسو ته انباھ ۾، ڏاتا جي درگاھ ۾.

پنجتن پاڪ جو آھي پيارو
غوث آھي صمداني، منهنجو جاني.

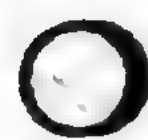
مولا عليءَ جي باغ جو گل آ،
نور آھي ته نوراني، منهنجو جاني.

ٻڌل پيڙا توڻي تاريا،
اها ڪيو احساني، منهنجو جاني.

فيض درياھ جو فيض فقر سان،
راز آھي ته رنداني، منهنجو جاني.

قادر پير جا قرب ڪروڙين،
قدمن تان قرباني، منهنجو جاني.

سدا بهار ڪي سدائين سک ۾،
سائين ڪيو سيلاني، منهنجو جاني.

تلمہ:

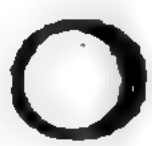
منهنجا جوان جيلاني، تو تان صدقي مان وچان،
ڏئين ٿو دان دلين جا، توکي ڪيئن نه مان مڃان.

اچي جيڪو سوالي، وڃي ڪونه خالي،
ڪري سوال جهڙو ملي اها مالي،
در تنهنجي تان اچي جن پُٽ آھن پنيا.

پارھن سالن جو پيڙو ڏس ترندو اچي ٿو
ڪيو سوال پڏيڙيءَ ته واپس وري ٿو
ٿيو ڏيئ تنهن جو لاڻو اُن جون اُچان.

سواءِ تنهنجي، منهنجو ناهي پيو ڪو چارو
قبر ۽ حشر ۾، تنهنجو آهي سهارو
جيئرو آهيان جيتو ته پيو ڪيئن مان پڇيان

’بگن شاه‘ تنهنجو سڳ ٿو سڏائي،
چڏجانءِ نه تنهن کي تون، دل تان ڀلائي،
سڏائين تنهنجي درجي، چائنٽ ويٺو چُمان

تلم:

ڪروڙين ڪرم قربن جا، ڪيا قادر اچي مون تي،
 ويا سي سور سيئي سارا، سنا هيڙ جيڪي سِرَ تي
 ٿيو احسان اهو آهي، پسي مون پاڪ پيشاني،
 جڏهن نظر ڪيئن پنهنجي، بچن ٻارن سڄي گهر تي
 ٻڌل پيڙو هو ورهين جو صفا ثابت صحيح ساڳيو
 ڪڍي اهو چوھ چولين مان، بيماريائين سو وري پَر تي
 پيرن جو پير ٿيو پيدا، فياضي فيض فقر لاءِ
 ٿي شفقت ۽ رحمت آ، نمائي هن سانِ ڏرتي
 سڄي دل سان سڏ ڪر تون، سدائين غوث اعظم ڪي
 اهڙو ٻيو قرب ڪڏهن ڪاٿئون، نه ملندو توکي زَر تي
 وٺ مرشد 'بگن سائين' تون، محيءَ الدين ميران ڪي
 برابر بره پيرنگ جو آهي انهيءَ سنڌي ڌرتي

ٿلھ:

نٿي ساهه سري پنهنجي پير بنان،
مٺي ميران مٺي الدين، مير بنان.

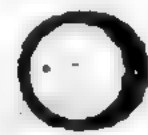
قادر قرب پنهنجو تون قائم ڪر،
دامن دستگيريءَ ۾ دائم ڪر،
فقر فيض درياهي، فالم ڪر،
انهيءَ عشق تنهنجي، اڪسير بنان.

همراه هيٺن جو هادي تون،
بادشاهه بيشڪ، بغدادِي تون،
گلزار اچي ڪر، هيءَ گادي تون،
ڪوئي قائم نه ٿيندو تنهنجي ڪير بنان.

سواليءَ جا سڻ سوال سدا،
مڪمل منهنجا احوال ٿيندا،
عرض پيش پرين گل پورا ڪندا،
قارون دل ته منهنجي آ، توفير بنان.

پيڙا ٻڌل تو تاريا،
مردہ زندہ تو جياريا،
ڪيئي جلوا جيلانيءَ ڏيڪاريا،
ائين ڪير ڪري دستگير بنان.

دريان اول درجو آهي شاهه بگن،
سڳ تو سڏائي، تنهنجي سڳن،
مقبول مداحيءَ جا ڪجن،
رهي تانگه نہ تنهنجي تصوير بنا.

ڪافيون

ٿله:

ٿيو عشق تنهنجو اندر اثباتي،
جاڳون يار جيءَ ۾ تو جهاتي آ پاتي.

جڏهن تون نظر ڪئي، ته توکي ڏسان ٿو
عرش قرش آسٺ پاڻ ۾ پسان ٿو
تلهن صاف صورت آ، مون پنهنجي سڃاتي.

وَنَحْنُ اقْرَبُ، ويجهو وسين ٿو
دَمَگَ دَمِي، مون کي تون ڏسين ٿو
هر شيءِ روشن ۽، ٿي وئي آچاتي.

هڪ تون ئي آهين، اهوئي ذڪر آ،
پاڻ کي ٻيو سمجهڻ، وڏو هي ڪفر آ،
معني سچي آهي، ناهي مصلحاتي.

الانسانِي ويس مٿائي،
 بشري آئين برقعو تون پائي،
 صحيح سڃاڻي توسان، لٽوڙي مون لائي.

منهنجي جسم ۾ تنهنجو ئي دم آ،
 روح به تنهنجو باقي ڪهڙو غم آ،
 انا الحق چوڻ سان، ٿئي حاصل حياتي.

اصل ماڳ پنهنجي تي، الله هيس مان،
 برهم ۾ ڪٿي هٿ 'بگن شاه' ٿيس مان،
 اها قرب جي سِر تي وهائيم ڪاتي.

کافي حال هم اوست

تلم:

تون آهين مون ۾ مان آهيان تو ۾
جهان هلائڻ وارو ڪير.

هو الاول هو الآخر، پاڻ چيائين آهيان باطن ظاهر،
اظهار ٿيڻ وارو ڪير.

و تعز من تشاء و تنزل من تشاء، تعذ من تشاء و تنزل من تشاء،
ڏوه ڪرائڻ وارو ڪير.

قرآن ۾ تو چيو آڻ ڪي بهشت وڃڻ ناهي امر ڪافر ڪي
داڻي ڪارائڻ وارو ڪير.

وجه الله آدم جو اسم آ، فذكروني پوءِ چو ڪم آ،
ياد ڪرڻ وارو ڪير.

خلق الادم علي صورته، فنفخت فيهم رُوحِي،
جدا ڪرڻ وارو ڪير.

احديت وارو القاب لاهي، بشري آئين برقعو پائي،
باقي 'بگن شاهه' ڪير.

تلمہ:

حال فقيري دائر قائم
 آهيون شاهنشاه ميان
 قطري قطري فيض اسان جو
 آهيون پاڻ الله ميان
 رب رسول به مظهر منمنجو
 خلقير كل ارواح ميان
 احد احمد پنمنجي وڌائي
 آهيون بي پرواه ميان
 واسينگن کان وڌ ساڙيندڙ
 بره منمنجي جي باه ميان
 پيشڪ 'بگن شاه' هادي حق جا
 حاضر منجه هنياه ميان

تلم:

ملڪ مڏيون ۽ مال،
 سڀئي آهن هٿ اسان جي.
 رهبر آهيون راه رسولي،
 فيض فقر جا حال.
 انا الحق جو درس ڏيون ٿا،
 خاص خدائي خيال.
 اهو پنڌ گهڙيءَ جو اسان کي،
 جنهن ۾ لڳن ٿا سال.
 معلوم آهن مڙئي اسان کي،
 احدث جا احوال.
 بره اسان جو بيشڪ بقائي،
 اسين آهيون بگن لعل.

ٿلہ:

صوفي صاف رک تون سينو
رہبر ٿي تون رند سڌاءِ

بيچون ۾ رھ سڌائين،
موٽي اچڻ جي توکي منع آءِ

ديس امن ۾ رھ تون سڌائين،
پي هنڌ تنهنجي ناهي جاءِ

پاڻ کي گم ڪري پاڻ سڃاڻج،
غير گمراهي لوڙهي لاه

انا الحق جو ماري نعرو
بيحد برھ جي بات ٻڌاءِ

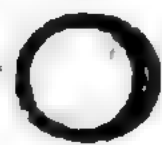
’بگن‘ سائين تون سِرُ آن ساڳيو
ٺاھ وري نہ پيا ڪي ٺاھ

تلمہ:

محبت خدا جي آھي، محبت فقير جي،
 صحبت سبحاني آھي، صحبت فقير جي.
 طالب تئين طريقت حاصل ڪرين حقيقت،
 معرفت خدا جي آھي ملت فقير جي.
 مطلوب کان معلوم ڪر، راھ حق جي رھبري،
 رُغبت رباني آھي، راحت فقير جي.
 وحدت سندو ويساھ ٿي، خادم الفقراھ ٿي،
 رحمت خدا جي آھي، خدمت فقير جي.
 بيشڪ بقاء بڻيو برھ ۾ بگن سائين،
 شش جت ۾ شاھي، ولايت فقير جي.

تلمہ:

قادر ٿي هٿڙي آيو ڪائنات جي مٿان،
ظاهر ٿيو ظهورو هر ذات جي مٿان.

بيرنگ جو روپ لاهي، صورت جو پوش پائي،
ڪل شيءِ قلم ڪڍائي ساري صفات جي مٿان.

آدم جو قدر اعليٰ، بيچون بي مثالا،
آهي خاص خود خيالا، هر بات جي مٿان.

انسان ۾ سمائي، ڏس پاڻ ٿو ڳالهائي،
رڳو ڀول ٿو ڀلائي، جسمات جي مٿان.

آيو سڀ ۾ سِرُ سمائي، ائين پاڻ ٿو پسائي،
پيشڪ 'بگن شاهه' آهي، هر اوقات جي مٿان.

تلم:

اسان جو فقيري احوال اهڙو
ڪڏهن حال ڪمڙو ڪڏهن حال ڪمڙو

سدا سُچ صفاءِ سلطان آهيون،
ڪُڏي ڪار ڪتل ۾ قربان آهيون،
اهو ڏينهن اصل چڻ آهي عيد جهڙو.

منجهه موج مستيءَ مسافر به آهيون،
غريبي گذر ۾ گداگر به آهيون،
بادشاهه برابر ناهي مٿ ڪو تهرڙو.

اول سنگ صوفين جا، سرتاج آهيون،
حالت حقيقيءَ ۾ حلاج آهيون،
هر دم حال حسيني آهي منهنجو ٿيڙو.

لٽا ۽ ليڙان ڪٿيڙان ٿا پايون،
جوڙي جامان جائي جنسار جوڙايون،
لاهوئين جي لٽو ۾ لبيس ويڙو.

صبر ۽ شڪر ۾ رهون ٿا سدائين،
نه آهي اسان ۾ وڌيڪ وڌائي،
بره جو 'بگن شاهه' اهو بار پيڙو.

تلم:

آھي عېديت جي آڻ ميان،
 نہ تہ پاڻ آھيان، پنھنجو پاڻ ميان.
 آنا احمد بلا ميمي، اھو اٿئي اھڃاڻ ميان،
 ڦاين ماٿولو فٽم وجه الله، منجھہ وجود وٿاڻ ميان.
 ٻانھڀ واري ٻولي ناھي، چو ڪرين چاڪاڻ ميان.
 سر سري آھين ساڳيو سائين، ڪنھن ريجھہ آندو ٿي رھاڻ ميان.
 رھبر آھين راز ازلي، ويھي ڪر واکاڻ ميان.
 مام سمجھي موتوءَ واري، موج الاهي ماڻ ميان.
 بالا بيشڪ ’بگن شاھ‘، چاڻ اھوئي چاڻ ميان.

تلم:

عشق ڪيو آباد، سڄا تنهنجي سانگي،
سڄا تنهنجي سانگي، داتا تنهنجي سانگي.

وحدت ويساه ساڻ سڌائين، شونقئون رهي دل شاد،
سڄا تنهنجي سانگي.....

پيون سڀ ڳالهيون علم عقل جون، برهه بنا برباد،
سڄا تنهنجي سانگي.....

انا الحق جو سبق پڙهيو سي، عشق ٿيو استاد،
سڄا تنهنجي سانگي.....

خام خوديءَ جا خيال ڪپائي، عشق ڪيو آزاد،
سڄا تنهنجي سانگي.....

فيض درياهي فيض مليو آ، پنهنجا پريا سي پاند،
سڄا تنهنجي سانگي.....

بيشڪ بگن شاهه الف اندر ۾، يار سڌائين آ ياد،
سڄا تنهنجي سانگي.....

تلم:

آهيون اسين به آهيون، عاشق الله جا،
صبح پڙهئون ٿا ثابت، سبق الله جا.

اصل آهيون اويسي، واحد وصال ويسي،
محبت منجه مهيسي، مشتاق الله جا.

سامي سخن سچارا، كامل قول قرارا،
عرشن مٿي اوتارا، مالڪ ميثاق الله جا.

لاريب جي لقا ۾، باقي رهڻ بقا ۾،
اهي آهن اسان ۾، اخلاق الله جا.

صوفي صاف سڏايون، مذهب سڀ وڃايون،
لم يزلني آهيون، عشاق الله جا.

قادر قل هو الله، آهي آدم سر الله،
برابر 'بگن شاه'، بيشڪ الله جا.

تلم:

رُخُ ڪعبو منور ماه آهي. اها صورت عين الله آهي.

هيڪڙائيءَ ۾ اسان حاضر آهيون. پيائيءَ وارن کان ٻاهر آهيون.
 ۽ انا الحق اظهار آهيون. صوفي صاف ڏسڻ جي صلاح آهي.

گمراهن کان آهي پاسي رب. محبت ۾ اٿئي سڀ مطلب.
 سمجھ ويجهو يار و نحن اقرب. ايئن سائين ساهه پساهه آهي.

مذهب سارو مونجهارو ٿي. نڪري تنهن کان نيارو ٿي.
 انهيءَ قيد کي ڇڏ اشارو ٿي. سارو سِرُ سبحان الله آهي.

حق موجود سدائين جاڳين ٿو پو ڪنهن تي ڪاوڙ آڻين ٿو.
 اها موج الاهي چونه ماڻين ٿو ڏس ڪيئن 'بگن' بادشاهه آهي.

تلمہ:

سڀ دن ويڪيا ماهي، وي مئن سڀ دن ويڪيا ماهي،
ونحن اقرب ويجهو وسدا، ڪانهي جاءِ جدائي.

آلنسان سري و آنا سره، ڪيٽس سان سپاهي،
عشقئون اڀڻي آبي ماهي، ميم دي مرلي چائي.

تخت هزاره چوڙڪي رانجهن رنگپور ٿي ڳيا راهي،
مئن ماهي دي ماهي ميڏا، لوڪان خبر نه ڪائي.

چاڪان والا پوش جو پاڪي، بيشڪ پول ڀلائي،
سڻا سائين صحيح سڃاڻي، ٻوڙي ٻول پيائي.

ڪاف ڪشالا ڪاڻي آيا، چوڙڪي شاهنشاهي،
هر صورت وچ سير سڻائين، سارا راز الاهي.

آدم دي وچ آپ الايس، انالحق اوڳاهي،
هڪ ڪر ڄاڻ حقيقت دي وچ، سڻي صاف صلاحِي.

هردي ميڏي حاضر ناظر، وسدا هوٽ هنباھي،
برهه دي ڏاڍي باري 'بگن شاه'، بيحد بات بتائي.

کافي مجازي موج

ٿله:

سينو اوهان سان، ڪهڙو ساهيون،
جيئن سمجھو اسان اُونٽن آهيون.

لکين عيب آهن اسان ۾،
لڪَ توکان ڪهڙا لڪايون.

سورن سمن جي ناهي طاقت،
تنهنجي آڏو اسان چاهيون.

چڏيندس ڪين در تنهنجو
گچيءَ ۾ پاند ٿا پايون.

ڌڪاريندين جي تون مون کي،
ته به توڏي ٿا ڪاهيون.

سندائين ساهه توکي ساري،
ڳڻ تنهنجا ويٺا ڳايون.

پرين پرچي، ڪيو پنهنجو
اميدان ڪيئن، ڀلا لاهيون.

’ڳن شاهه‘ چئي، بي نيازيءَ جون،
تنهنجون وات آهن وايون.

تلم:

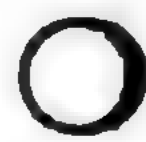
مل اچي او منمنجا مٺا،
ايجان توسان دل جون ڳالهيون سلڻيون اٿم.

جدا جالڻ ڪين اچي ٿو
قرب تنمنجي ۾ هجڻون ڪٺا.

نينهن اسان جو نِنگ رهي شل،
چاره انهيءَ ۾ هجڻون چٽا.

چاه تنمنجي ۾ چريو ٿيندس،
قازي ڪندس ڪپڙا ڦٽا.

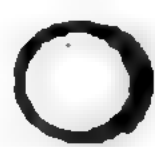
بره جي 'بگن شاه' باه پري ٿي،
جيءَ اندر ۾ ڏٺي ٿي جهٽا.

تلم:

هڪڙي يار جي ياري، ڪانگا ياد پوي ٿي،
 ڪانگا ياد پوي ٿي، دلڙي مونجهي رهي ٿي.
 دلڙي دردن ماري، آهي ڳڻتين ڳاري،
 هيءَ وس نه ويچاري، راتيان ڏينهان رڙي ٿي.
 ڪانگل تنهنجي ٻولي، هينئڙي لائڻي هولي،
 دلڙي فراقن ڦولي، سختيون شور سهي ٿي.
 ياري ڪڍي وئي يار ڏسي عيب آڀار
 ڪيل تنهنجا اقرار چڏيون ڪين چڏي ٿي.
 سورن جي هيءَ سُرڪي محبوب ڏني آه مُرڪي
 جيءَ اندر ڀر جُهرڪي، جهوريءَ منجهه جهججي ٿي.
 چوي 'بگن شاهه' ساڻي ٿيندو الله،
 هادي آهي همراهه، جنهن جي تاريءَ تڳي ٿي.

تلمہ:

ديدن ساڻ ديوان ڪيو تو سڄڻ اسان ڪي.

رمز لائي رهبر سائين، سڪ منجهان سلطان ڪيو تو
سڄڻ اسان ڪي.

فيض فياض ساڻ ملائي، صورت جو سُبْحان ڪيو تو
سڄڻ اسان ڪي.

عرش اوتارو اسان جو آهي، لاحد لامڪان ڪيو تو
سڄڻ اسان ڪي.

بيشڪ بالا بره بگن جو قائم قول قرآن ڪيو تو
سڄڻ اسان ڪي.

تلمہ:

حياتي حسن وارن سان، گذارڻ ڪو ضرور ڪونهي،
 جهوري جند جان پنهنجي ڪي جلائڻ ڪو ضرور ڪونهي.
 حقيقي راهه تي سڄو نظر نه ايندو ڪڏهن ڪاڏي،
 ڇڏائي جو راهه رهبر جي، رُلاڻ ڪو ضرور ڪونهي.
 سچائي سخن سان سڄو ڀلي تون ڳولھ دنيا ۾،
 اجايو عشق مولا جو مٽائڻ ڪو ضرور ڪونهي.
 ڏٺو مون حسن هاديءَ جو ويا ٻئي جڳ مون کان وسري،
 حقيقي حسن تي حملو ڪرائڻ ڪو ضرور ڪونهي.
 خدائي خيال تي عاشق، ٻرھ ٻرھ 'بگن شاه' تون،
 وڃي اڪريون وري ٻئي هنڌ، آڙائڻ ڪو ضرور ڪونهي.

تلمھ:

منهنجي اڱڻ تي اڃ ويهي، ڪانگل ڪئي توڳالهه جا.
ملندا اچي توسان وري، اهي هوت تنهنجي حال جا.

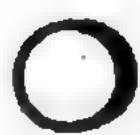
سعيو جنين کي پاڻ هو سَتَت لهرَ سنڀال جا.
سي نه وسرن ٿا سڄڻ، وعدا جنين وصال جا.

محبت بنا آهي مرڻ، معنيٰ سمجھه مثال جا.
جڳ ۾ جيئڻ ٿيا ڏينھڙا، جانب ري جنجال جا.

مرڪي ملڻ جي مون سان ڪئي، محبوبن هئي مقال جا.
سي ويا سانگي ڇڏي، موٽي ملڻ محال جا.

فاقيا فقيرن کي سدا، فڪر ۾ في الحال جا.
خوشي ۾ نه رهن سدائين، خاص خدائي خيال جا.

برهه جي 'بگن شاه' سان، ڪريو ڀلائي پال جا.
پاڻ ڪر پورا مٺا، هن سوال جي سوال جا.

تلمہ:

رگ رگ ۾ آ رهاڻ
آريءَ جي تہ اچڻ جي

سيئي سمنديس سِر تي،
ڪوهيارل جي ڪاڻ.

ورتيون ويندا ڪين ڇڏيندا،
هتري ايندا هاڻ.

سڪن مون سان ڪين رهايو
شور هليا هيم ساڻ.

جيگل هن تہ جبل ۾،
پرزا ڪنديس پاڻ.

'بگن شاه' چئي، پنيور ۾،
ڇو رهان ڇاڪاڻ.

تلم:

پنا دیدار دلبر جي، دلڙي ڪانه ڪا رهندي
ڪري پساهه پنهنجا پورا، محبت ۾ مري ويندي

چڙهي گهر ٻار سڀ پنهنجو پٺيان هيءُ هوت جي هلندي
ڪري پنڌ پاڪ پيرن سان، پرين کي وڃي پڇندي

جدا جانب سوا جيڏيون، هٿڙي ڪين جاليندي
ڏکيو رهڻ آهي منهنجو وڃي هيءُ پيش سا پوندي

دل منهنجي اوڏهن ڪاهي جاتي مالڪ منهنجو آهي
پنهل جا پار پئي پڇائي، وتي ٿي روهه ۾ رڙندي

’بگن شاهه‘ چئي برهه باري ڪندو پنهنجي قربداري
وس ناهي ويچارِي، دونهين اندر پئي ڏکندي

وصال نامو

شرف شفقت شوق سان، شاه ولایت شان هو
 غوث صمداني لقب، مژني مٿانهون مان هو.
 ٿيو فقر جو فيض وڙ رهنا روشن ضمير،
 من خدا سان موج محکم اهو سندن اعلان هو.
 قدم قادر سندو قائم جاء بجاء جنسار هو
 سير ثابت کيائين سارو مالڪ لامڪان هو.
 واقف روحاني راز کان اعلي ساري اسرار کان،
 ظاهر ڪري چاهي زبان، برتر بالا بيان هو.
 منهن مبارڪ محمدي صاف صورت تنهن سندي
 سر علي هادي ۽ مهدي پنجن تن نسل نشان هو.
 یتيمن جويار هو ضعيفن ڏميوار هو
 صوفي سالڪ سردار هو سر حسيني سامان هو.
 روشن ستارو راه جو دائم دستگیر درگاه جو
 پيشوا پياسني پيار جو پس لاءِ پهلوان هو.
 جيڪي چيائون سو ٿيو آخر منهنجو ڏسندڙ اولقا،
 سچ آهيان ڪڇ کين هوندو فائق سندو فرمان هو.

دل سدا تو سان هجي، آهي فقير هن جو عرض،
 معلوم منهنجو توکي مٺا، هن درد جو داستان هو.
 حشمت هميشه هاشمي، هڪل هر دم حيدري،
 جلوه جاري جڳ ۾ سدا، جوش با جولان هو.
 پاڻ ڪيائين پورا سخن، حاسد ڇا ڄاڻن حال کي،
 اٿڻ ويهڻ موٽي اچڻ، سڀ عشق جو امتحان هو.
 مشتاق، تو سان موج ۾ سهڻي صورت سرتاج ۾،
 الله واري اوج ۾ پيو نا رهيو ارمان هو.
 باهت هر حال خود، عاشق حسن جمال خود،
 لڄ پرور لعل خود، داتا دلين جو دان هو.
 بيشڪ بهادر بره ۾ سائين سخي سلطان هو،
 ناقص هي بيڪس 'بگن شاه'، در تنمين دربان هو.

ميران مددگار

”ڏوهيڙا“

*

مريد محي الدين جو جيڪو چئو طرف چوائيندو
تنهن چوري کي چپر ۾ چني ڪين ڇڏيندو.
پر جهلو بگن شاه جو هميشه هوندو
قادر غم ڪٿيندو هادي اچي هنباهه ۾.

*

دلئون دستگير کي جيڪو سوال ڪندو واکا.
پڇائيندس اچي پلڪ ۾ هوندس جيءَ اندر جيڪا.
ميٺ بديون بگن شاه جون، تون بغداد ڏي بانڪا.
منهنجي ڪوڪ ڪاڪا، من قادر جي ڪن پئي.

*

پهچ پير دستگير، توکي سائل ٿو ساري
ڪشتي ڪڍ ڪُن مان، وڃ طالب کي تاري
هلي اچ هنباهه ۾ واڳ ولهيءَ ڏي واري
نيٺ ڪٿي نھاري، توڏي بغداد ڏي بگن شاه ٿو.

*

متان مون ڏي پير، اوکيءَ ۾ نه اچين،
 اونهي مان اڪارئين، دلبر دستگير،
 ميران محي الدين مير، ڪنڌي بار بگن شاهه جا.

*

مدد ڪر مريد جي، اچي هٿ ڏئي هلايو
 پيڙا ٻڌل تو تاريا، آهي رحمان جورايو.
 مرده به تو جياريا، تولءُ فائق ائين فرمايو
 مرشد و نجو ميران محي الدين، پيو اٿو عقل آجايو.
 حسني تون حسيني تون ائين حڪم هلايو
 اولاد علي شير جي، ائين الله الايو.
 مڙئي مريد اچي ٻڌي، پئي پانهون پاڏايون،
 سيگهه ڪري سعيو پير چڏايو پنهنجا.

*

پير چڏاءِ پاهنجا، هڪل ڏئي هيڪر،
 ڪاهي اچ گست مان، ڪر قادر پير گسر،
 مبارڪن جي مريدن کي، پير ڏيارج پاڪر.
 حامي تجان هن جهان ۾، پيو حاضر منجهه حشر،
 بانڪا بهادر اچي هٿ ڏيڃ هاڻ مون.

هن سوالي جي سيدا، واهر ڪيو وير،
 پيڙيءَ کي ٻاهر ڪيو ثابت منجهان سير،
 دانهان ٻڌي دڪيءَ جون، تون دلبر دستگير،
 سڌ ڏي سوالي، ٻڌي ڀُڪاران پير،
 ميران محي الدين مير، اچي هٿ ڏي هيڻيءَ کي.

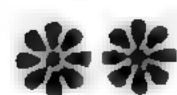
هٿ ڏيئي هيڻيءَ کي، رهبر رسايو راه،
 قادر هن ڪمڻيءَ ڏي، ڪيو قرب منجهارئون ڪاه،
 ڇڏايو چيھن کان، آجو نڪيو ارواح،
 محبوب سبحاني قطب رباني لقب تنهنجو بغدادِي بادشاه،
 پيران پير دستگير آهين، شاهن سندو شاه،
 رکيو اٿم روح سان، توتي واحد جھڙو ويساه،
 ڪارڻ مير محمد شاه اچي ڪر ملد مسڪين بگن، مريد جي

هَتُ ذِيج هان مون، چو جو آهيان اوهان جو
نالو چاڙهيو دفتر تي، پير ڪيو پنهنجو.
سڏي تون سيدا، اهو مڃ سوال منهنجو
پيڙو تار پاڇه سان، جو اُٿليو آهنگو.
سائين ڪر سمنجو ثابت انهيءَ سير مان،

ثابت انهيءَ سير مان، پيڙو تار پڌل.
قادر بنا پيو ڪير ڪڍي جيڪو چولين جو ته ڇڏل
روز ازل کان رهبر تو سان، آهي روح رليل.
بغداد ي بگن شاه، توکي پير آهي ڀرتل.
جن جو تو پر خيال ڪُتل، سي لهر ڪنهن نه لوڏيا.

اندر جا آئينا

((ڏوهيڙا))

(1)

عشق جنني اندر ۾ صاف تني سينا،
 سواءِ عشق الله جي، ٻولي ٻولن پينا.
 هادي واري حال تي، رهن يڪدل يقينا،
 اٿن اندر ۾ آئينا، بگن شاهه سدا پسن پرين کي.

(2)

هوٽ ڳولڻ پئي هٿ تي، ناهه عادت عارفن،
 سامي پنهنجي سر ۾ ٿا لوچي لعل لهن.
 جنهن سان پسن پرين کي، اها نه لڏي وات آندن،
 پيائيءَ وڌا ٻوڙي، جيڪي ٿيا ماڻهو مذهبن.
 لايفوت ولا يَموت، اهي سچا ٿا سمجهن،
 ٻئي ٻوٽيون جن، تن صورت ڀسي سبحان جي.

(3)

سبوجهن ته سڏ سڻيا، پر آبهجنهن کي به تنهنجو آسرو
 لا تفتو من رحمة الله، ٿنهنجي توهه ٿريا.
 فاذكروني اذڪرڪم، ٻڌي پنڌ پيا،
 ڇڏي تيرت ٿڪيا، واچيندا ويا.
 سواءِ سبحان جي، ڪنهن مال نه موهيا،
 فڪر ۾ في الله جي، فاني فنا ٿيا.
 گروءَ واري گام تي، غازين سر گنوايا،
 هوڪو ٻڌي هم اوست جو حقي حال هيا.
 ورهه واري ويڙهه ۾، ويراڳي ته ويا،
 عشق وارا الله ڏي، انهيءَ پر آيا.
 تن کي سدائي سعي ٻرھه ڏي بگن شاهه چوي

**

اکين جي آس

((ڏوهيڙا))

(1)

ڪا جا ڳالهه ڳڻي اکين انهيءَ پار جي
 ماڻ نه ڪيائون مون وٽ، وين اهو واءُ وڻي
 برهه ۾ بگن شاهه چئي بيحد بات ٻڌي
 تنهن خيال ڪڍي سمنڊ چٽيائون سيد چئي

(2)

ڏاڍي اداس اکين ڪي، جن پورو ڀڄ ڪيو
 پرين جي پسڻ جي، پلپل ڪن پياس
 آري اچي اڱڻ تي اها اٿن آس
 برهه ۾ بگن شاهه چوي، باسيائون اها باس
 وڻ ٻڻ بنا واس، رهنديون ڪين روڻ ڪان

(3)

چميان پرين جا پير جيڪي اڱڻ منهنجي آيا
 سڻي سڌ سيد جا، ساجهر آيا سويس
 بيخودي ۾ بگن شاهه چوي ڪيئون بيحد مون تي پير
 هيءَ ڪميني ڪير، جو قلم نه مڃي قرب جو

آهين شاهن جو شاه، هادي فيض جو درياه،
دائر تنهنجي درگاه، بيواهن جي واه،

آباد عشق انباه، بره ۾ بگن شاه،

منهنجا ميران محي الدين مير، سدا دل ساري ٿي.
”داتا بگن شاه“